Ταχύτερα, ταχύτατα... προς τα πού; (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 1 Μαρτίου, 2011

Ἡ ταχύτητα στὶς μέρες μας, φίλοι, εἶναι πλέον τὸ πᾶν. Κάθε δὲ ἀνακάλυψη ἢ καὶ ἀντικείμενο καὶ μέσο εἶναι χρήσιμο, ἂν εἶναι ἐνταγμένο σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ποὺ εἶπαν τὴν ἐποχή μας, «ἐποχὴ τῆς ταχύτητας». Ὅλα κινοῦνται γρήγορα, ὅλα πραγματοποιοῦνται πολὺ γρήγορα, ὅλα ὑπάρχουν γιὰ τὸ γρήγορα, ὅλα ἔγιναν κατεπείγοντα! Κι ὅλα σ' ἕνα κατατείνουν: Στὸ πῶς θὰ γίνονται τὰ πάντα μέ... ὑπερβολικὴ ταχύτητα πιά! Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία, τρέχουμε ὅλοι, ἀποκτήσαμε μόνιμο ἄγχος, προσπεράσαμε τὴν οἰκογένειά μας, ἐγκαταλείψαμε τὸν συνάνθρωπό μας, παραβλέψαμε τὴν ψυχή μας, χάσαμε τὴν ποιότητα, τὴν οὐσία καὶ τὴν ἀξία τῆς ζωῆς. Ὅλα τώρα ἔγιναν «φάστ». Μὲ φανταχτερὰ χρώματα, ἔντονο θόρυβο, κοσμοπολιτισμὸ καί... τίποτα! Ἂς τὸ δοῦμε...

Ἡ ἔκταση τοῦ φαινομένου

Ὅταν στὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1960 ἄνοιγαν στὴν Ἀμερικὴ τὰ πρῶτα «φάστ φοὺντ» ἢ ἐπὶ τὸ ἑλληνικότερο «ταχυφαγεῖα» κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φανταστεῖ ὅτι θὰ εὕρισκαν τόσο μεγάλη ἀπήχηση, θὰ κατέκλυζαν ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔφταναν νὰ γίνουν ἀκόμη καὶ πανίσχυρες πολυεθνικές! Καὶ τὸ σύμβολο τῆς παγκοσμιοποίησης!

Δὲν εἶναι μόνο τά αὐτοκίνητα, τὰ τρένα, τὰ πλοῖα, τὰ ἀεροπλάνα ποὺ -οὔτως ἢ ἄλλως- γι' αὐτὸ ὑπάρχουν. Γιὰ νὰ διακινοῦν τὰ πάντα γρήγορα, νὰ ἐκμηδενίζουν ὅσο γίνεται τὶς ἀποστάσεις, μὲ σκοπὸ νὰ τὶς ἐξαφανίσουν κιόλας ἐντελῶς, ἂν εἶναι δυνατόν...

Δὲν εἶναι μόνο ἡ βιομηχανία, ποὺ ἐξαφάνισε τὴ χειρωνακτικὴ ἐργασία, ὕστερα τὴν οἰκοτεχνία καὶ κατόπιν τὴ βιοτεχνία. Αὐτὴ πιὰ μὲ τὶς πανάκριβες κι ὁπωσδήποτε ταχύτατες μηχανὲς της παράγει ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ πάντα. Παπούτσια, δίσκους, ὑφάσματα, ποτήρια, βιβλία, σπίτια. Κάθε δὲ ἀνανέωση τοῦ μηχανολογικοῦ της ἐξοπλισμοῦ σὲ τί ἀποβλέπει; Μὰ στὸ νὰ παραχθοῦν πιὸ πολλὰ προϊόντα στὸν ἐλάχιστον δυνατὸ χρόνο!

Δὲν εἶναι μόνο ἡ γεωργία καὶ ἡ κτηνοτροφία, πού φέρνει στὸν κόσμο γρήγορα ἕνα φυτὸ ἢ ἕνα ζῶο, γρήγορα τὸ μεγαλώνει, γρήγορα τὸ κάνει νὰ παράγει καὶ γρήγορα τὸ ἐξαφανίζει, ὅταν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παράγει ἄλλο πιὰ ἢ ἔστω στὸ βαθμὸ ποὺ «πρέπει»!

Ὅλες οἱ ἀποστάσεις ἔχουν συντομευτεῖ κατὰ μοναδικὸ τρόπο. Ὄχι μόνο μεταξὺ συνοικιῶν μιᾶς πόλης ἢ καὶ μεταξὺ πόλεων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ χωρῶν καὶ ἠπείρων ἀκόμη!

Τὸ ἴδιο ἔχει συντομευτεῖ καὶ ἡ ζωὴ τῶν προϊόντων, γιὰ λόγους -λέει- μάρκετινγκ! Ἔτσι σύμφωνα μὲ μελέτες, ποὺ ἔχουν γίνει, τὸ 1911 ὁ μέσος ὅρος ζωῆς ἑνὸς ἄμεσου καταναλωτικοῦ ἀγαθοῦ πλησίαζε τὰ 5 χρόνια καὶ στὰ ἡμιδιαρκῆ ἀγαθὰ ξεπερνοῦσε τὴν 20ετία. Σήμερα, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τὸ Ἰαπωνικὸ Κέντρο Μέτρησης τῆς Παραγωγικότητας, στὰ ἄμεσα καταναλωτικὰ ἀγαθὰ ὁ μέσος χρόνος ζωῆς τους δὲν ξεπερνᾶ τοὺς 3 μῆνες! Ὑπάρχουν δὲ καὶ περιπτώσεις, ὅπου καταναλωτικὰ ἀγαθὰ λανσάρονται στὴν ἀγορὰ μὲ μέσο χρόνο ζωῆς μόνο 2 ἡμέρες! Στόχος δὲ εἶναι ἡ περαιτέρω συμπίεση τοῦ μέσου χρόνου ζωῆς τῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν καὶ ὁ ἐντυπωσιακὸς πολλαπλασιασμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τους! Κι αὐτὸ εἶναι ἡ ἄλλη διάσταση τῆς ταχύτητας…

Οἱ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἐντεινόμενοι ρυθμοί!

Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἡ διαδικασία αὐτὴ ὄχι μόνο δὲν ἔχει τέλος, ἀλλὰ καὶ ἐντείνεται κιόλας κι ὅλα δείχνουν πὼς στὸ μέλλον ὅλα, μὰ ὅλα θὰ γίνονται ταχύτερα καὶ ταχύτατα! Κι ἀλίμονο, λέει, ἂν δὲν γίνονται…

Ἡ παγκοσμιοποίηση ἔχει ἤδη ἐντείνει ὅσο ποτὲ ἄλλοτε τὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν ἐπιχειρήσεων σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο. Τὰ σύνορα ὅλο καὶ καταργοῦνται, ὁ ρόλος τῶν κρατῶν συνεχῶς φθίνει, οἱ ἀγορὲς ἑνοποιοῦνται. Στὴν ἀγορὰ θὰ σταθεῖ, ἀπὸ πλευρᾶς ἐπιχειρηματικῆς, μόνο ὅποιος μπορεῖ νὰ κυριαρχήσει σ’ αὐτήν! Ἔτσι ἡ ἀνταγωνιστικότητα μιᾶς ἐπιχείρησης, ποὺ εἶναι συνάρτηση πολλῶν παραγόντων, στὸ τέλος εἶναι τὸ πᾶν! Στὴν δὲ ἐπερχόμενη «Κοινωνία τῶν Πληροφοριῶν» θὰ μπορεῖ, λέει, νὰ ἐπιζήσει ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχει ὅλες τὶς πληροφορίες πρῶ τος ἀπ’ ὅλους! Ἡ ζωὴ ἔτσι καθημερινὰ θὰ ἀποκτᾶ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀνταγωνιστικὸ χαρακτήρα. Κι ὅλοι θὰ τρέχουμε ὅλο καὶ πιὸ πολύ…

Ὁ δυτικὸς πολιτισμός, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐξοικονόμησης χρόνου, ἀπολυτοποίησε τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἐπιτάχυνση.

Ὁ Niel Postman εἶπε γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ρολογιοῦ:

«*Τὸ ρολόϊ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνα μέσο καταγραφῆς τῶν ὡρῶν, ἀλλὰ κι ἕνα μέσο*

συγχρονισμοῦ κι ἐλέγχου τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι… ἔφερε νέα καὶ ἀκριβῆ κανονικότητα στὴ ζωὴ τοῦ ἐργαζόμενου καὶ τοῦ ἐμπόρου. Τὸ μηχανικὸ ρολόι ἔκανε δυνατὴ τὴν ἰδέα τῆς συστηματικῆς παραγωγῆς, τῶν συστηματικῶν ὡρῶν ἐργασίας, τοῦ κανονικοποιημένου προϊόντος. Χωρὶς τὸ ρολόι ὁ καπιταλισμὸς θὰ ἦταν ἀδύνατος…»!

Σήμερα τὸ ρολόι δὲν εἶναι τίποτα. Τώρα ἔχουμε πολλὰ νὰ μᾶς συντονίζουν καὶ νὰ μᾶς τρέχουν! Τὰ μέσα ἐνημέρωσης, τὰ δορυφορικὰ συστήματα, τοὺς ἠλεκτρονικοὺς ὑπολογιστές, τὰ δίκτυα, τὴν ἴδια τὴν πληροφορία, τὰ κινητὰ τηλέφωνα, τὰ ἠλεκτρονικὰ ταχυδρομεῖα, τὶς ἀγορές! Χωρὶς αὐτὰ ἡ παγκοσμιοποίηση θὰ ἦταν ἀδύνατη!

Ποιὸ εἶναι τὸ σκεπτικό;

Μὰ τὸ νὰ κερδίσουμε χρόνο! Καὶ νὰ κάνουμε πάρα πολλὰ πράγματα σὲ λίγες ὧρες ἢ καὶ λεπτὰ ἀκόμη! Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ καὶ ἀπ’ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων, ποὺ κυκλοφοροῦν. Μόνο τό διαδικτυακὸ βιβλιοπωλεῖο Amazon διαθέτει κάπου 1500 τίτλους σχετικὰ μὲ τὸ θέμα. Ἀπ’ τὸ «Ἡ γυναίκα τῶν 26 ὡρῶν» ὡς «611 τρόποι νὰ κάνετε περισσότερα πράγματα σὲ μία μέρα»!

Ὁ ἐπιστημονικὸς συντάκτης τῶν «Τάϊμς τῆς Ν. Ὑόρκης» Τζεὶμς Γκλάϊκ ἔγραψε σὲ σχετικὸ βιβλίο του: «Οἱ ἄνθρωποι σήμερα δουλεύουν περισσότερες ὧρες καὶ ἀγωνίζονται νὰ χωρέσουν ὅλο καὶ περισσότερα πράγματα μέσα σὲ μιὰ μέρα. Στὰ συμπτώματα περιλαμβάνονται τὸ πάτημα τοῦ κουμπιοῦ γιὰ τὸ κλείσιμο τῆς πόρτας στὸ ἀσανσέρ, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσεις δυὸ–τρία δευτερόλεπτα, ποὺ θέλει ἡ πόρτα γιὰ νὰ κλείσει μόνη της, καὶ ἡ τάση νὰ κάνεις πολλὰ πράγματα ταυτόχρονα, ὅπως νὰ τηλεφωνεῖς, νὰ πληκτρολογεῖς στὸ κομπιοῦτερ σου καὶ νὰ ἔχεις ἀνοιχτὴ τὴν τηλεόραση…».

Εἶναι ἀλήθεια δέ, πὼς τὸ ἄγχος αὐτὸ τοῦ χρόνου, πλήττει πολὺ περισσότερο τίς σύγχρονες γυναῖκες, ποὺ ἔχουν νὰ ἐκπληρώσουν πολλαπλοὺς καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενους στόχους.

Καὶ τί παράδοξο! Γινόμαστε πιὰ μιὰ κοινωνία δύο ταχυτήτων, μὲ τοὺς πλούσιους σὲ χρῆμα καὶ φτωχοὺς σὲ χρόνο ἀπ’ τὴ μιὰ καὶ τοὺς φτωχοὺς σὲ χρῆμα καὶ πλούσιους σὲ χρόνο ἀπ’ τὴν ἄλλη. Ἀντίθετα, δηλαδή, ἀπ’ ὅ,τι συνέβαινε στὸ παρελθόν. «Ἡ κουλτούρα τῆς βιασύνης εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ἄγριου καπιταλισμοῦ ἀμερικανικοῦ στύλ», ἔγραψε χαρακτηριστικὰ ξένος μελετητής!

Πόσο μέσα ἀπ’ τὴν ταχύτητα ἡ ζωὴ μας γίνεται καλύτερη;

Ἀσφαλῶς καὶ ἡ ταχύτητα χρειάζεται στὴ ζωή μας. Δὲν τὸ συζητᾶμε! Κανεὶς δὲν

ὑποστηρίζει πὼς πρέπει νὰ πηγαίνουμε ἀπ’ τὴν Ἀθήνα στὴ Θεσσαλονίκη μέ τό… ἄλογο! Γιατί καὶ μ’ αὐτὸ νὰ πηγαίναμε, πάλι θὰ τρέχαμε… Οὔτε καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἢ τὸ τρένο σὲ 10 ἡμέρες. Οὔτε ἀκόμη εἶναι λογικὸ νὰ ὑποστηρίζει κανεὶς πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ βελτιώνει τὰ τεχνολογικὰ μέσα, ὥστε νὰ κάνει πιὸ ἄνετη τὴ ζωή του. Ἀλλὰ ἀπ’ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὡς τὴν **ἀπολυτοποίηση τῆς ταχύτητας** ἡ διαφορὰ

εἶναι τεράστια.

Ὅταν κάναμε ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς μας τὴν ταχύτητα, τὴ βιασύνη, τὴ γρηγοράδα, ἀλήθεια τί καλὸ μπορεῖ νὰ περιμένει κανείς; Ναί, ὅλα ἔχουν τὰ ὅριά τους, ὅπως καὶ ἡ ταχύτητα!

Σ’ ἕνα παλιὸ ἀσπρόμαυρο φίλμ, παρατηροῦσε κανεὶς τὴν ἑξῆς σκηνή, σύμβολο τῆς ἀνατέλλουσας τότε βιομηχανικῆς ἐπανάστασης. Ἕνας ἐργάτης ἐργαζόταν σ’ ἕνα ἐργοστάσιο παραγωγῆς μηχανῶν. Ἡ δουλειὰ του ἦταν νὰ στρίβει μ’ ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο ἕνα μεγάλο «παξιμάδι», ποὺ βρισκόταν πάνω σε μιὰ βίδα. Τόσο τὰ «παξιμάδια», ὅσο καὶ οἱ βίδες βρίσκονταν ὅλα ἐν σειρᾷ. Δὲν μιλοῦσε, ἦταν ἀπομονωμένος καὶ τὸ μόνο ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν νὰ προλαβαίνει τὸ ρυθμὸ τῆς σειρᾶς. Νὰ στρίβει γρήγορα τὸ παξιμάδι, ποὺ εἶχε μπροστά του, ὥστε ν’ ἀρχίζει ἀμέσως τὸ ἑπόμενο κι ὕστερα τό μετὰ ἀπ’ αὐτό.

Ὅταν οἱ ἀνάγκες τῆς παραγωγῆς δὲν ἦταν μεγάλες, δούλευε μὲ κάποια ἄνεση. Ὅταν ὅμως αὐτὲς ἦταν αὐξημένες, τότε ὁ ἐργοδότης ἔδινε μεγαλύτερη ταχύτητα στοὺς ἱμάντες, ποὺ κινοῦσαν τὶς βίδες καὶ τὰ παξιμάδια, ὁπότε οἱ ρυθμοὶ δουλειᾶς τοῦ ἐργάτη ἦταν πιὸ ἐντατικοί. Ἀσφυκτιοῦσε, ἵδρωνε, ἀγωνιζόταν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς προλάβει! Ἄραγε γιὰ πόσο θὰ μποροῦσε νὰ δουλεύει ἔτσι ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Κι ἂν οἱ ρυθμοὶ γινόντουσαν αὔριο ἀκόμη πιὸ ἐντατικοί, δὲν θὰ τὸν συνέθλιβαν κυριολεκτικά, ψυχικὰ καὶ σωματικά;

Περὶ αὐτοῦ πρόκειται σήμερα! Καὶ κάτι χειρότερο ἀκόμη, γιατί δὲν περιορίζονται μόνο στὸ ἐργοστάσιο ἢ στὴν ὅποια δουλειὰ κάνουμε, ἀλλὰ σὲ ὅλο τό φάσμα τοῦ 24ώρου μας, ὅλα τά 24ωρα τῆς ζωῆς μας!

Ζῶντας σ’ ἕνα κόσμο ποὺ τόσο πολὺ ἐπείγεται, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὅλο τρέχει, ἡ ἔνταση κατ’ ἀρχὴν γίνεται ἐθισμός. Τὸ ἄγχος μόνιμο. Κι ὅλα μας τὰ προβλήματα (σωματικά, ψυχικά, πνευματικά, οἰκογενειακά, κοινωνικὰ κ.λπ.) σαφῶς μεγαλύτερα ἀλλὰ καὶ χειρότερα. Ὅπως ἡ ταχύτατη βιομηχανία, ὅπως εἴπαμε, συντόμευσε τὴ ζωὴ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, τὸ ἴδιο τώρα κάνει καὶ μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Μᾶς κάνει νά… φυτοζωοῦμε!

Ὁ Τζεὶμς Γκλάϊκ ἔγραψε ἐπ’ αὐτοῦ: «*Στὴν ἐποχὴ μας ὅλα πιὰ κινοῦνται μὲ γρήγορους ρυθμούς, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς παρακολουθήσουμε πιά. Ὅσο περισσότερο γεμίζουμε τὴ ζωή μας μὲ μηχανήματα, ποὺ γλιτώνουν χρόνο ἢ ἀκολουθοῦμε μεθόδους, ποὺ γλιτώνουν χρόνο, τόσο περισσότερο ἀγχωμένοι νοιώθουμε.* ***Ἡ ἀρρώστια μας εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς βιασύνης***»!

Ἔπειτα ἡ ταχύτητα δὲν ἀνεβάζει ὁπωσδήποτε καὶ τὴν **ποιότητα**. Ὅπως ἔγραψε πάλι ὁ Τζεὶμς Γκλάϊκ «*κάνουμε πλέον πολλὰ περισσότερα στὸν ἴδιο χρόνο, ἀλλὰ δὲν τὰ κάνουμε καὶ καλύτερα*».

Εἶναι ὅπως τὰ φαγητά μας. Πού μὲ τὴν ταχύτητα δὲν εἶναι ὅτι ἔγιναν μόνο «πλαστικά», ὅπως αὐτὸ τῶν «φάστ φούντ», ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ τόσο πολὺ **ἐπιζήμια γιὰ τὸν ὀργανισμό**!

Ὅσο μακρὺς εἶναι ὁ ἀνήφορος κι ὅσο ψηλὴ εἶναι μιὰ κορυφή, τόσο ἡ ταχύτητα ἀποκτᾶ μικρότερη σημασία. Ποτὲ οἱ ὀρειβάτες δὲν ἀνεβαίνουν… τρέχοντας!

Μὲ ἄλλα λόγια, **τὰ μεγάλα ἔργα**, ὅπως καὶ τὰ μεγάλα ὕψη, **θέλουν χρόνο, πολὺ χρόνο, γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν καὶ γιὰ νὰ τὰ κατακτήσει κανείς**. Γιὰ νὰ γίνει π.χ. μιὰ βαλανιδιὰ ἀπαιτοῦνται 20 χρόνια, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ μιὰ κολοκυθιὰ, ποὺ φθάνουν καὶ ἀρκοῦν μόνο 2 μῆνες καὶ αὔριο μπορεῖ καὶ… δύο μέρες!

Ὁ Διονύσιος Σολωμὸς ἐπεξεργάστηκε τὸ ἀθάνατο ἔργο του «Ἐλεύθεροι πολιορκημένοι» 25 χρόνια! Ὁ Γκαῖτε χρειάστηκε 4 χρόνια γιὰ νὰ γράψει τὸν «Φάουστ». Γιὰ πολλὰ χρόνια δούλευε καὶ τὸν «Μυστικὸ Δεῖπνο» του καὶ ὁ Λεονάρδος Νταβίντσι. Ἄλλοι δημιουργοὶ ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα καὶ μοναδικὸ ἔργο τους ἀφιέρωσαν ὁλόκληρη τὴ ζωή τους. Νὰ γιατί τὰ ἔργα αὐτά, ἀριστουργήματα μοναδικά, λέγονται καὶ «ἔργα ζωῆς»! Κάθε δὲ ἔργο ὅσο περισσότερο χρόνο ἀπορροφᾶ ἀπ’ τὸν δημιουργό του τόσο καὶ μένει, γίνεται κλασσικό, διαχρονικό, αἰώνιο!

Καὶ τί τραγικό! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σήμερα, φαντάζουν σάν… ἠλίθιοι! Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν γράφονται πλέον τ’ ἀνεπανάληπτα ἐκεῖνα μυθιστορηματικὰ δημιουργήματα τῶν παλιῶν καιρῶν. Δὲν ἔχουν τὸ χρόνο οὔτε οἱ λογοτέχνες, οὔτε καὶ οἱ ἀναγνῶστες!

Βλέπετε, ὅλα ἔχουν τὸ τίμημά τους. Γιὰ νὰ γίνει ἕνα φαγητό, ἐκτὸς τῶν ὑλικῶν, ἀπαιτεῖται καὶ κάποιος χρόνος. Μπορεῖ νὰ συμπιεστεῖ αὐτὸς ὁ χρόνος, ἀλλὰ μέχρι ἑνὸς σημείου. Τὸ ἴδιο χρειάζεται γιὰ νὰ γραφτεῖ ἕνα βιβλίο, νὰ γίνει ἕνας πίνακας ζωγραφικῆς, νὰ οἰκοδομηθεῖ ἕνα σπίτι, νὰ ἀναπτυχθεῖ ἕνα φυτὸ ἢ ἕνα ζῶο. Μετὰ τὰ ὅρια αὐτά, ὅλα εἶναι ἀνούσια, ἄγευστα, πλαστικά!

Κι ὅλα τείνουν νὰ γίνουν πλαστικὰ γύρω μας, ἀπ’ τὸ χαμόγελο

στὸ συνάνθρωπο, ὡς τὴ ζωὴ μας τὴν ἴδια. Οἱ ἐντατικοὶ ρυθμοὶ δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ ἀπορυθμίζουν τὴν ὕπαρξή μας. Τὴν οὐσία της καὶ τὸ σκοπό της.

Τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἔρωτα; Δὲν εἶναι πλέον στάση ζωῆς, δὲν ὁδηγεῖ στὸ γάμο, δὲν παραμένει γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ στὸ γάμο. Οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις ἔγιναν «ἐλεύθερες» καὶ… αὐτόματες! Σχέσεις τῆς μιᾶς βραδιᾶς. Τίποτα πιὸ βαθύ. Τίποτα πιὸ οὐσιαστικό. Καὶ τὰ προβλήματα, τὰ τόσα συντρίμμια, πόσο πολὺ τὰ ζοῦμε!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς σχέσεις μας μὲ τὴν οἰκογένειά μας, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, τοὺς συνανθρώπους μας. Δὲν προλαβαίνουμε πιὰ νὰ τοὺς… βλέπουμε!

Πέραν τοῦ ὅτι ἔχουμε χάσει τὴν ὑπομονή μας γιὰ τὰ πάντα! Δὲν μποροῦμε νὰ περιμένουμε τοὺς ἀργοπορημένους, τοὺς ἀδύναμους κι ὅσους δὲν μποροῦν νὰ μᾶς… παρακολουθήσουν! Ἡ ταχύτητα μᾶς ἔκανε νὰ χάσουμε καὶ τὴν ἀγάπη, ἡ ὁποία σαφῶς ὅλους καὶ ὅλα τά ὑπομένει!

Ἀλλὰ μήπως μποροῦμε καὶ νὰ ἀπομονωθοῦμε, νὰ ἠρεμίσουμε, νὰ προσευχηθοῦμε;

Νὰ γιατί τονίζει ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος: «*Εἶναι προτιμότερη μιὰ λογικὴ ἀργοπορία, ἀπὸ μιὰ ἀπερίσκεπτη ταχύτητα*». **Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀπερισκεψία μᾶς διακρίνει σήμερα!**

Πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνουμε τόσο βιαστικά;

Ὄχι! Τὸ πᾶν δὲν εἶναι ἡ ταχύτητα ἀλλ' ἡ κατεύθυνση! Τὸ πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνουμε. Ὁ σωστὸς προσανατολισμός μας. Ὅλα τ' ἄλλα ἕπονται. Καὶ ἡ ταχύτητα, στὸ βαθμὸ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη, εἶναι ἁπλὰ ὁ τρόπος γιὰ νὰ πορευθοῦμε. Τίποτα περισσότερο.

Ἆραγε μήπως «μᾶς τρέχουν» ὅλο καὶ πιὸ πολὺ γιὰ νὰ σκεφτόμαστε λιγότερο ἕως καθόλου πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνουμε; Μήπως γιὰ νὰ μᾶς πηγαίνουν μέσα ἀπ' τὸν ἴλιγγο τῆς ταχύτητας, ποὺ ὅλο καὶ αὐξάνει, στοὺς δικούς τους προορισμούς; Μήπως, τελικά, ἡ ταχύτητα εἶναι ἕνας ἄλλος τρόπος ἀποπροσανατολισμοῦ, μιὰ μέθοδος γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ… πουθενά;

Καὶ τί παράξενο! Τὸ μόνο ποὺ δὲν προλαβαίνουμε εἶναι ἡ φροντίδα γιὰ τὴν ψυχή μας. Νὰ προσευχηθοῦμε, νὰ ἐκκλησιαστοῦμε, νὰ ἐξομολογηθοῦμε, νὰ διαβάσουμε καὶ νὰ ἀκούσουμε κάτι πνευματικό, νὰ παρουσιάσουμε ἔργα φιλάνθρωπα, νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐφαρμόσουμε τὶς ἐντολές Του.

Ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε ὅτι «*ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτὴν*» (Ματθ. 11, 12). Δηλαδὴ στὴ Βασιλεία του μπαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ βιάζουν τοὺς ἑαυτούς τους καὶ ἐπείγονται γι' αὐτήν. Ὄχι οἱ ἄλλοι οἱ πολυάσχολοι, ποὺ χάνονται, καὶ μὲ ὑψηλὲς ταχύτητες μάλιστα, στὴν πολυπραγμοσύνη!

Τί εὐλογία νὰ βιάζεται κανεὶς γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του! Τί μεγαλεῖο νὰ τὰ ἐγκαταλείπει ὅλα ἢ ὅσο γίνεται, γιὰ νὰ ἀπολαύσει τὶς ἀνυπέρβλητες δωρεὲς τοῦ Θεοῦ! Γιατί θὰ ἔρθει καιρός, ποὺ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ τό κάνουμε αὐτὸ πιά. Δὲν θὰ ἔχουμε ἄλλη εὐκαιρία. Καὶ τί νὰ τὰ κάνουμε τότε ὅλα τά ἄλλα στὰ ὁποῖα μανιωδῶς τρέχαμε;

Ἀναφέρει ὑπέροχα ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος: «*Ἄς γίνουμε Πέτρος καὶ Ἰωάννης, ἄς σπεύσουμε πρὸς τὸ λουτρό, ὅπως ἐκεῖνοι πρὸς τὸν τάφο καὶ τὴν ἀνάσταση, τρέχοντας μαζὶ καὶ ἀνταγωνιζόμενοι στὸ τρέξιμο* (*Ἰωαν. 20, 3*), *γιὰ νὰ προλάβουμε, καθὼς ἀγωνιζόμαστε, τὸ ἀγαθό*».

Πόσο, λοιπόν, αὐτὴ ἡ κατευθυνόμενη ταχύτητα τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ τοῦ ὑλιστικοῦ κόσμου ἀντιστρατεύεται τὴν ἄλλη βιασύνη, ποὺ πρέπει νὰ ἔχουμε γιὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας!

Μὴ ξεχνᾶμε δὲ πὼς τὸ «μὴ μεριμνᾶτε» εἶναι ἀπ' τίς οὐσιώδεις ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Τονίζει καὶ πάλι ὁ **Ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος**: «***Οἱ μισητὲς μέριμνες ἄς μὴ ἁρπάζουν ἀπ' τὰ χέρια σου τὸν Θεό. Αὐτὲς κι ὅποιον στὰ ὕψη πετάει γρήγορα τὸν ρίχνουν στὴ γῆ***».

Συμπέρασμα

Νὰ τρέχουμε καὶ νὰ ἀγωνιζόμαστε βέβαια. Νὰ μοχθοῦμε καὶ νὰ κοπιάζουμε ἀσταμάτητα. Νὰ βάζουμε στόχους καὶ προτεραιότητες στὴ ζωή. Ὡς ἕνα σημεῖο ὅμως. Ὡς ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ γίνουμε... «φάστ φούντ», «φάστ φίλμ», «φάστ» γενικῶς!

Λοιπόν, εἶναι μέγα λάθος αὐτὴ ἡ νοοτροπία ποὺ μᾶς καλλιεργεῖται ὅτι ἀξίζουμε περισσότερο, ὅσο πιὸ πολλὰ κάνουμε, τρέχοντας ἀπολύτως...

(Πηγή: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 11/2 & 18/2/2011)